Znění citovaného předpisu zákonného jest tak jasné a přesné, že nezavdává nejmenšího podnětu k jakýmkoli pochybnostem o věcných a formálních náležitostech požadovaného průkazu. S doslovem zákona jest tedy mínění stěžovatelovo v rozporu. Ale ani z účelu, jejž zákonodárce tímto předpisem sledoval, tedy z ducha zákona nelze vyvoditi správnost názoru ve stížnosti hájeného. Jde zřejmě o to, aby úřady rozhodující mohly spolehlivě a bez jakýchkoli průtahů přezkoumati legitimaci stěžovatelovu. Možnost tu nezaručuje však pouhé tvrzení stěžovatele jako strany, že se na podání rekursu usnesl orgán společenstevní dle zákona k tomu povolaný. Zákon proto vyžaduje osvědčení listinné určitého obsahu i formy, totiž výpis z protokolu o schůzi příslušného orgánu společenstevního, ve které se usnesení stalo, podepsaný starostou společenstva. Okolnost, že také stížnost samu podepisuje za rekurující společenstvo jeho starosta, resp. úřadující náměstek starostův, jest bezvýznamná, neboť nehledě k tomu, že obsah rekursu v daném případě nevystihuje ani všecky směrodatné údaje protokolu, je podstatný rozdíl mezi funkcí, ve které starosta podpisuje rekurs, a funkcí jeho při ověřování výpisu z protokolu. V případě prvém je pouze representantem strany, rekurs podávající, a vývody rekursu týkající se usnesení představenstva, resp. hromady společenstevní o podání rekursu nemají — třeba že jsou kryty podpisem starostovým — větší váhy než ostatní tvrzení procesní strany. Ověřuje-li však starosta společenstva podpisem svým správnost výtahu z protokolu o schůzi výboru společenstevního nebo hromady společenstevní za tím účelem, aby listina jím podepsaná sloužila za průkaz požadovaný v § 116 c) živn. ř., činí tak jako orgán veřejné víry požívající a výpis takto potvrzený má váhu listiny úřední, kterou nelze nahraditi soukromým tvrzením strany.

Odmítlo-li tedy ministerstvo obchodu ve shodě s místodržitelstvím odvolání společenstva pro nedostatek legitimace náměstka sarostova, stížnost podepsavšího, když výkaz v § 116 c) živn. ř. předepsaný nebyl připojen, nelze v tom spatřovati nezákonnost.

Stížnost jest bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 70.

Vyživovací příspěvek: * Poškození v aktivní službě vojenské ve smyslu § 4, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. tu jest, když osoba k aktivní službě povolaná zemře od úrazu na dráze, jejž nezaviněně utrpěla za cesty na povolenou ji dovolenou.

(Nález ze dne 28. března 1919 č. 1501.)

Prejudikatura: Vid. nál. ze dne 21. září 1916 č. 8524, Budw. č. 11.513 A a ze dne 3. dubna 1917 č. 8954, Budw. č. 11.803; jinak vid. nál. ze dne 4. června 1918 č. 7048, Budw. č. 12.143 A.

Věc: Marie Patzeltová v Božím Požehnání (adv. Dr. Josef Tuček z Brna) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Stěžovatelce a jejím dětem byl, když její manžel nastoupil vojenskou službu, přiznán vyživovací příspěvek.

Manžel stěžovatelčin zemřel dne 17. března 1918 od úrazu, postihnuvšího jej při jízdě na dovolenou, načež okresní vyživovací komise další vyplácení vyživovacího příspěvku zastavila a se stěžovatelkou na dotaz sdělila, že jí a dětem nelze výživného vypláceti, poněvadž smrt muže jejího nenastala následkem činné služby vojenské a tedy nejsou dány podmínky pro další vyplácení příspěvku, stanovené v § 4 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.

Zemská vyživovací komise zamítla odvolání, poněvadž, jak ze spisů zřejmo, zahynul manžel stěžovatelčin od úrazu na dráze utrpěného při jízdě na dovolenou. Jelikož úraz ten jej nestihl při konání vojenské služby, nýbrž náhodou, která by ho mohla stihnouti i v životě občanském, není dána podmínka § 4, odst. 3 cit. zákona.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná vytýká, že se v odpor vzaté rozhodnutí neprávem dovolává § 4, odst. 3 zákona, neboť manžel stěžovatelčin nacházel se v době úrazu v činné službě vojenské a tím, že jel na dovolenou, se povaha jeho služby jako činné služby nikterak nezměnila. Dle znění zákona má býti vyživovací příspěvek i po smrti povolaného v tom případě dále býti vyplácen, když služba vojenská byla příčinou smrtelného úrazu neb nemoci.

Nejvyšší správní soud opřel své rozhodnutí o tyto úvahy:

Dle ustanovení 3. odst. § 4 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. přísluší vyživovací příspěvek i po smrti povolaného po dobu v tomto odstavci stanovenou, když byl povolaný v boji zabit, po boji se pohřešuje anebo zemřel následkem poškození v aktivní vojenské službě. Ježto zákon při úmrtích nastalých důsledkem nemoci způsobené nebo zhoršené aktivní službou vojenskou vyžaduje pro přiznání dalšího vyplácení příspěvku příčinnou spojitost mezi činnou službou a nemocí, třeba míti za to, že též ve zcela obdobném případu úrazu třeba žádati nějaké příčinné souvislosti mezi činnou službou a nastalým poškozením, které povolaný utrpěl.

Z toho vyplývá však, že nelze přiznání nároku, o nějž jde, činiti závislým na tom, že musilo poškození nastati přímo při výkonu služby vojenské, naopak jest příčinná spojitost dána v tom případě, i když nastoupí povolaný s vědomím a svolením svého představeného vojenského úřadu cestu, aby se odebral do místa, které mu bylo za pobyt po čas dovolené určeno, a třeba pak úraz bez vlastní viny na této cestě jej stihnuvší považovati za nastalý v činné službě vojenské.

Bylo proto naříkané rozhodnutí, jež vychází z mylného právního názoru, pro nezákonnost zrušiti.

Č. 71.

Administrativní řízení: I. * Straně nepřísluší nárok na výkon úřední moci dozorčí.[1]) — II. * Zrušil-li úřad správní v pořadu instančním rozhodnutí stolice nižší jen z důvodů formálních, není při svém novém rozhodování v téže věci svým předchozím rozhodnutím nijak vázán, pokud jde o posouzení skutkové podstaty.

[1]) Tak důsledně i ve všech dalších nálezech.